

# Gün Ve Gece Serildiğim Toprak

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Kasım 2020

Hecelerimi ayır bir kenara ve üç harfli özelemlerle doldur şekerliği ve dilediğim sabrı bana sunan Rabbime duyduğum özlemlerle doldur ruhun bakracını ve aşkın esasına yapışsın ellerin ve dilinde tekerleme rücu eden her yıldızda da şükranlarını sun ve taşı tarağı topla firar et evrenden ki nereye gidebilirsin en fazla elbet kaçamadığım sadece kendinden.

Ve işte kocaman bir yalan aşkın gerçek olduğu  
Devasa da bir sarkaç özlemin yuhalandığı  
Ve göğün sayfaları mıdır kibirli?  
Yoksa acıların kebir defteri mi?  
Sıraladığın her hane ve işte saymaya başladık bile:  
Birler, onlar ve yüzler.  
Hangi yüzler ya da yüzsüzler  
Ve ikiler ihanet eden iyi de  
İkiye dair yok bir hane  
Aslında mutluluğun dilemması iken kekeleyen...

Hangi hane ise mutluluktan uzak  
En nihayetinde yuvarlandığım o büyük yalan  
Elbet sıfırım ben:  
İkiden iki iken çıkan  
İçimden çıkan ikilem yüklü evreler  
Şahsına münhasır bir hane olmanın verdiği rehavet  
Ne kisve ne ihanet  
Aşkın şah damarı illa ki  
En çok inandığım adalet.

Konuşlu olduğum hani hane?  
Yuvarlak düşlerin mensubu bir rahle  
Kerevit misali  
Kasan hecelerden sarkan  
Evrenden firar etse bile özlem  
Kim kim özler ki beni?

Öz veri ile yaşadığım yasadığım  
Aşkın külbastı inhisarından payıma düşen

Bir rivayet işte tüm olup biten  
Mektepli bir asalet dünden gelen  
Lakin yarına uzanmak namümkün  
Hangi seremoni ise acıyı uğurlayan  
Elbet uğurlu sayım ve hırkam  
Uğur böceğim hala saklı cebimde  
Ta çocukluktan miras üç beş bilye  
Radarı mevsimin tayin ettiğim yürekte  
Bir ahenk bir riya  
Bir reva bir de rüya  
Geldim, gördüm ve yenildim madem  
Geri dönmek de anlamsız ya da dokunmak yaraya...

Yarının yarım kalacağını bile  
Dünde hangi k/alıntı ise  
Çalıntı sevginin yerine  
Nefret etmeye özendiğim kendimden  
En çok da yetemediğim  
En çok yitemediğim  
Varla yok arası bir mücadele  
Dertlerimle örtüşen  
Ama susmayı yeğlediğim artık her hazan mahsulü  
Kefen bezimde lal notalar  
Hayli beyaz ve yüzünden  
Asaleti eksik olmayan acımaçlı bir bakış  
Sessizlik mademki reva  
Ses olmak içimdeki yetim serçeye  
Hem de kanatları kopmuş  
Kırık gagası  
Ufacık diliyle şakıdığı  
Hayatta kalmanın adı ise şiirler sıraladığı...

Gün ve gece serildiğim toprak  
Hem değil mi geldiğim o ilk nokta ve basamak  
Varmaksa nihayete  
Öncesinde hidayete  
Kimse hurra kaçışan  
Yana yakıla sevmedim mi hem ben?  
Diri kalmanın adı idi sevgi

Mecalsiz kalmam bile esareti  
Olmam da bu azınlık duyguya  
Kalabalıklaştığım pare pare yanan heceler  
Delişmen ruhum nasıl ki zaman zaman  
Kazan kaldıran ölü bir teyakkuz işte  
Sindirilmekse bir köşede  
Kimse de kusura bakmasın yaşadım diye.

Mademki sunulandı hayat  
Benimle Allah arasında içimde saklı her yara  
Yamalı bir bohçam bile yok  
Gitsem bile yanımda ne ile?  
Yansızlığım la y/andığım  
Sevgi ekip ihanet biçtiğim  
Aşkın esasına tanık ve asılı  
Gözlerimde sicimler alıp da giderken başını  
Varsa vakit daha nereye gider ki insan?  
Gitmelerden kasıt kendinden gidemezken?

Aslında en çok kendine özlem  
Ah, bir de izin çıksaydı ya evrenden  
Telaffuzu olmayan bir son belki de dilenen  
Dillenmeyen hangi vakit hangi son?  
Açık ara farkla ölümü için için anan inançla..